

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. P.**,
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**,
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2017, č. j. KUJI 75742/2017, sp. zn. OOSČ 698/2017 OOSC/245

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 20. 12. 2017 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2017, č. j. KUJI 75742/2017, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně - Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 18. 8. 2017, č. j. DOP/32266/2017-vasu/7149/2016-vas, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 29.

listopadu 2016 v 13:43 hod. řídil motorové vozidlo na dálnici D1 na 153. km ve směru na, a překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou na 130 km/h dle § 18 odst. 3 silničního zákona o 23 km/h. Za to mu byla uložena pokuta 1.600 Kč a náklady řízení 1.000 Kč, jakož i 2 body v rámci bodového hodnocení řidičů.

2. V jednotlivých žalobních námitkách uvedl následující. Předně brojil (stejně jako v řízení před správními orgány) proti způsobu měření rychlosti, které dle jeho názoru bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, jelikož v průběhu měření došlo k přiblížení měřeného a měřícího vozidla. Nesouhlasil s hodnocením jím ve správním řízení předloženého důkazu, ze kterého mělo vyjít najevo, že v průběhu měření došlo k přiblížení, tj. se závěrem správního orgánu, že žalobcem použitý výstup je zkreslený. Namítl i nepřezkoumatelnost závěru o dodržení návodu k obsluze, který nebyl proveden jako důkaz. Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je podle něj též závěr správního orgánu, že v průběhu měření nedošlo k přiblížení měřeného a měřícího vozidla. Správní orgán totiž pouze uvedl, že toto je z videozáznamu a vytištěných snímků *zřejmé*, aniž uvedl, jak k takovému závěru dospěl, tedy na základě čeho dospěl k závěru, že z těchto podkladů je údajně *zřejmé*, že k přiblížení nedošlo.
3. Podle žalobce i minimální přiblížení, které by se projevilo zvětšením měřeného vozidla na snímku z konce měření oproti snímku ze začátku měření toliko o několik pixelů či o pixel jediný, by mělo za následek nepoužitelnost provedeného měření a takové přiblížení přitom nemusí být pouhým lidským okem patrné, natož *zřejmé* a bylo na místě, aby správní orgán provedl exaktní měření velikosti měřeného vozidla na počátku a konci měření pomocí pixelového pravítka. Tvrzení správního orgánu, že žalobcem doložený obrázek s měřicí úsečkou je zkreslený, není pravdivé, neboť pravé zrcátko je obou snímků zachyceno celé, případně chybí jeho natolik nepatrná část, že nelze ani uvažovat o tom, že by právě tento „kousíček“ představoval těch chybějících 6 pixelů. Nadto, i kdyby skutečně chyběla část zrcátka, měl správní orgán provést vlastní přeměření měřeného vozidla pixelovým nebo jiným pravítkem či provést takové měření jiným způsobem.
4. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán se nijak nevypořádal s jeho důkazním návrhem na provedení návodu k obsluze, jedná se tedy o tzv. opomenutý důkaz.
5. Žalobce dále poukázal na to, že nenalezl zákonnou oporu k tomu, aby policisté mohli měřit rychlost skrytým způsobem, tedy bez vědomí osoby, o jejímž (protiprávním) jednání je pořizován důkaz (resp. které je měřena rychlost). Skryté měření rychlosti je proto excesem a výstup z měření prováděného skrytým způsobem je nepoužitelným důkazem, viz § 51 odst. 1 správního řádu, neboť se jedná o důkaz získaný v rozporu s právními předpisy.
6. Dále brojil proti tomu, že při měření pomocí rychloměru PolCam PC2006, kdy měřící vozidlo musí také překračovat rychlost, aby došlo k pořízení důkazu o překračování rychlosti, dojde jen k minimálnímu naplnění účelu dané pravomoci, neboť při viditelném měření rychlosti by byl preventivní efekt nesporně mnohonásobně vyšší. Správní orgán se účelem měření rychlosti nijak nezabýval, ačkoliv se podmínkami měření rychlosti měl zabývat bez návrhu.
7. Namítl i nepoužitelnost důkazu měřením rychlosti, neboť policisté neužívali zvláštního výstražného světla modré barvy, a tedy nebyli oprávněni překračovat rychlost, viz § 41 odst. 1 silničního zákona.

8. Žalobce rovněž považuje za nepřezkoumatelný postup správního orgánu, který od naměřené rychlosti odečetl odchylku 3 %, aniž uvedl, na základě jakého podkladu tak činí a aniž tento podklad učinil obsahem spisu.
9. Žalobce dále namítá, že uložená pokuta je nezákonná, a její výměra nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán při výměře sankce nezohlednil všechna zákonná kritéria, a ta, která ano, nezohlednil řádně, neboť důsledně a srozumitelně neuváděl, zda se jedná o polehčující či přitěžující okolnost, jaké konkrétní skutečnosti pod které konkrétní kritérium podřazuje, a jaký vliv má to které kritérium na konečnou výši pokuty. „Odůvodnění“ užití správní úvahy při výměře sankce správním orgánem tedy neodpovídá požadavkům judikatury.
10. Následně brojil i proti tomu, že poté, co původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zrušeno žalovaným, vypustil správní orgán prvního stupně z odůvodnění žalovaným rozporované úvahy a pokutu opět uložil v totožné výši, což je dle žalobce je postup v rozporu se zákazem změny k horšímu.
11. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán nijak nezohlednil ani délku řízení, jakož ani nijak nepopsal a nezohlednil svou rozhodovací praxi, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
12. Závěrem namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm absentuje odkaz na § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích a ve výroku absentuje i odkaz na konkrétní ustanovení vyhlášky č. 231/1996 Sb., podle které byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení.
13. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 21. 3. 2018, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Obsahově odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a poukázal na fakt, že odvolání žalobce bylo podáno jako blanketní, jeho vady nebyly ani po výzvě žalovaného odstraněny a v té souvislosti konstatoval, že by soud měl posoudit, zda se nejedná toliko o účelovou obstrukční procesní taktiku.
14. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Při nařízeném jednání soud jako důkazy fotografie vozidla pořízené z videozáznamu z rychloměru PolCam s vyznačením měřených vzdáleností. Po provedeném dokazování a projednání věci soud uvážil o jednotlivých námitkách následovně.

Způsob měření rychlosti

16. V rámci námitek, kterými brojil proti způsobu měření rychlosti, se předně žalobce domáhal provedení měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze a jeho neprovedení jako důkazu. K tomu soud předně musí uvést, že není mezi žalobcem a žalovaným (a konečně ani správním orgánem prvního stupně) není rozpor v tom, jakým způsobem má být rychloměrem PolCam měřena rychlost, tj. že musí být mezi měřeným vozidlem a vozidlem policie po dobu měření udržována konstantní vzdálenost, resp. že se vozidlo policie nesmí během měření přibližovat k měřenému vozidlu. S ohledem na to nespátňuje

soud v neprovedení návodu k obsluze pochybení správního orgánu prvního stupně ani žalovaného, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

17. Správní orgány se s argumentací žalobce ohledně přiblížení vozidla policie a tím pádem ohledně nesprávného postupu měření věcně vypořádaly, když v reakci na žalobcem pixelovým pravítkem provedené měření vyslovily vlastní hodnocení důkazního prostředku – záznamu z rychloměru.
18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25 ke způsobu vyhodnocení průběhu měření rychloměrem PolCam uvedl: *„Vyhodnocení, zda se vozidlo přibližuje, vzdaluje či udržuje konstantní vzdálenost od vozidla, které jede před ním, patří k nezbytným dovednostem řidiče. Nejvyšší správní soud zastává názor, že pouhé posouzení, zda dochází ke změně vzdálenosti mezi vozidly, je kvalitativně odlišné od vyčíslení vzdálenosti ve fyzikálních jednotkách. Při posouzení, zda nedochází ke změně vzdálenosti, jde o zhodnocení průběhu dynamického děje, což je pro lidský zrak daleko přirozenější než vyčíslení vzdálenosti ve fyzikálních jednotkách, jehož podstatou je zjištění, kolikrát se jednotka vzdálenosti vejde do měřené vzdálenosti. Z tohoto důvodu nelze a priori vyloučit, že skutečnost, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem nebyla na počátku měření větší než na jeho konci, lze prokázat videozáznamem. Pro zodpovězení otázky, zda je videozáznam v daném ohledu dostatečně průkazný, je však vždy třeba pečlivě posoudit videozáznam i navazující okolnosti případu.“*
19. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že *„zkoumání, zda se vozidla během měření nepřiblížila, má své vnitřní limity dané možnostmi lidských smyslů a též parametry záznamu.“* Jakkoliv není z videozáznamu patrné (jako ve věci posuzované v citované věci Nejvyšším správním soudem), že by se během měření policejní vozidlo od měřeného vozidla velmi pomalu vzdalovalo, tak přesto není ani patrné přiblížení vozidla policie k měřenému vozidlu.
20. Žalobce dovozuje přiblížení policejního vozidla ze srovnání dvou snímků ze záznamu měření, a to z počátku měření a z jeho konce, přičemž na základě měření pixelovým pravítkem dovodil, že vozidlo na začátku měření bylo menší, než na jeho konci, což znamená, že policie vozidlo žalobce dojížděla.
21. Soud se tímto důkazem, který byl předložen ve správním řízení a na jehož hodnocení žalobce odkazuje v žalobě, zabýval a dospěl k závěru, že z něj nelze dovodit, že by došlo k přiblížení vozidla policie k měřenému vozidlu a ani nesprávnost závěrů správních orgánů. Předně dospěl na základě obsahu správního spisu a konkrétně podání žalobce k závěru, že vozidlo je na obou snímcích zachyceno v jiných pozicích, a to konkrétně na prvním snímku je měřené vozidlo zachyceno více z levé strany, resp. při pohybu doleva, zatímco na snímku z konce měření je zachyceno přímo zezadu. Za této situace je vzdálenost konců obou zrcátek na obou snímcích logicky různá a žalobce zjevně jako důkaz poskytl měření, které mu nejvíce vyhovuje.
22. Soud jako důkazy u jednání provedl snímky z téhož videozáznamu, avšak posunuté u prvního snímku o desetinu vteřiny. Na těchto snímcích soud vyznačil na jiných bodech úsečky měření, přičemž akcentoval zejména vzdálenosti kolmé k vozovce, které mohou být nejméně zkresleny snímáním vozidla ze strany nebo zezadu. Ze všech soudem provedených měření vyplývá, že vozidla na obou snímcích jsou ve sledovaných bodech shodná, resp. při zohlednění nekvality snímků v podstatě shodná.

23. Na základě posouzení snímku, který předložil žalobce, a na základě měření provedených soudem, dospěl soud k závěru, že závěr správního orgánu prvního stupně, že nedošlo k přiblížení obou vozidel je správný. Soud se ztotožnil i se závěrem, že žalobcem předložený důkaz je zkreslený, a to z uvedeného důvodu, neboť zachycuje vozidla v rozdílných polohách, ve kterých je srovnání širě vozidel v oblasti zrcátek nepoužitelné.
24. Soud zároveň odkazuje v této souvislosti a k možnosti posoudit záznam z kamery pouze na základě jeho shlednutí správním orgánem i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35, dle kterého „Odkaz krajského soudu na rozsudek ze dne 17. 12. 2013, č. j. 2 As 118/2012-40, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil, že lidské oko je natolik dokonalým orgánem, že by řidič policejného vozu měl být za standardních okolností schopen dodržet stejný odstup od sledovaného vozidla, považuje Nejvyšší správní soud za naprosto přiléhavý. Ve věci sp. zn. 2 As 118/2012 se jednalo o skutkově obdobný případ, neboť v něm byla rychlost měřena stejným způsobem jako v posuzované věci. Na tomto závěru nic nemění poukaz stěžovatele na skutečnost, pokračování že v nyní posuzované věci byla nejvyšší povolená rychlost překročena v menší míře, než ve věci sp. zn. 2 As 118/2012. Ze samotné podstaty měření rychloměrem GESIG Travimo, který měří rychlost měřicího vozidla, nikoli vozidla měřeného, je zřejmé, že jinak, než přiblížením měřicího a měřeného vozidla na bezpečnou vzdálenost umožňující změření rychlosti a udržení této vzdálenosti po dobu měření, ani postupovat nelze. Z povahy věci tato vzdálenost nebude po celou dobu měření naprosto stejná a neměnná. Při rychlostech, jakými jezdí dnešní automobily, a intenzitě dopravy to není možné. Požadavek na to, aby v průběhu měření byla vzdálenost mezi vozidly konstantní, proto nelze vykládat absolutně, jak to činí stěžovatel. Pro to, aby bylo možné z výsledku takového měření vycházet, proto postačuje, pokud nedojde k zásadnímu přiblížení či vzdálení vozidel patrnému z pořízených fotografií či záznamu. Tak tomu bylo i v posuzované věci, což dokládají i malé rozdíly v referenčních bodech na pořízených fotografiích, na které poukazoval stěžovatel a kterými dokládal, že k přiblížení došlo. Ve shodě s krajským soudem zdejší soud konstatuje, že tyto nepatrné odchylky jsou přípustné, neboť je nutno počítat s určitým zkreslením daným například úhlem snímacího zařízení, rovinou scény, nižším rozlišením fotodokumentace a kvalitou její reprodukce. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že velikost těchto referenčních bodů nasvědčuje tomu, že k určitému přiblížení došlo. Z videozáznamu je však zřejmé, že vzdálenost mezi vozidly byla v průběhu měření v podstatě konstantní a k přiblížení vozidel v průběhu měření došlo pouze v nepatrné míře. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že z videozáznamu o průběhu měření rychlosti je patrné, že mezi vozidly byl zachován konstantní odstup. Nemá proto ani význam se zabývat tvrzením stěžovatele, že zdánlivě malá změna velikosti měřeného vozidla na snímcích z měření mohla představovat velké přiblížení v důsledku toho, že měření bylo prováděno na značnou vzdálenost.“
25. Z uvedeného vyplývá, že pokud žalobce tvrdí, že i minimální přiblížení, které se projeví zvětšením měřeného vozidla na snímku z konce měření oproti snímku ze začátku měření toliko o několik pixelů či o pixel jediný, by mělo za následek nepoužitelnost provedeného měření, tak je toto tvrzení nesprávné. Jakkoliv lze připustit, že uvedené tvrzení je v obecné rovině pravdivé, tak ho nelze absolutizovat. Žalobce má sice pravdu, nicméně klíčové je, zda je vozidlo zachyceno v porovnatelných pozicích, resp. zda byl vybrán k porovnání rozměr, který je na obou fotografiích shodný, resp. porovnatelný, a dále samozřejmě musí být obě fotografie stejně ostré, aby bylo možno stanovit dva na pixel shodné body. V opačném případě tvrzení o naprosté shodě rozměrů nemůže obstát.

26. Zároveň nelze ani opomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 22/2017-37, ve kterém tento soud konstatoval, že „*Nejvyšší správní soud nepovažuje odchylku 4 pixelů (346 a 350 obrazových bodů) za natolik zásadní, aby mohla zvrátit závěry správních orgánů. I kdyby stěžovatelem provedené měření šíře vozidla pomocí pixelů bylo přesnější než pomocí milimetrového měřidla, nelze odhlédnout od skutečnosti, že při zjišťování rychlosti řidiče se počítá s 3% odchylkou z celkové naměřené rychlosti. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, není možné rozumně požadovat, aby byla v průběhu měření vzdálenost mezi vozidly naprosto stejná po celou dobu. V takovém případě by řidič překračující rychlost mohl například opakovaně zrychlovat a zpomalovat, čímž by naprosto znemožnil jakékoliv měření. Pro účely posouzení vzdálenosti vozidel tak v dané věci plně postačilo pravítko.*“
27. K tvrzení o povinnosti správního orgánu provést exaktní měření velikosti měřeného vozidla na počátku a konci měření pomocí pixelového pravítka odkazuje soud na citované rozsudky Nejvyššího správního soudu. Pokud je správní orgán přesvědčen o tom, že je videozáznam dostatečně průkazný, může na tomto, fakticky jediném, důkazním prostředku svůj závěr postavit. Obviněný z přestupku se samozřejmě může proti obvinění bránit jak ve správním řízení, tak i před soudem a závěry správního orgánu musí obstát v přezkumu odvolacího orgánu i soudu.
28. Ze shora uvedených důvodů neshledal soud pochybení správních orgánů ani při vyhodnocení záznamu z měření.

Skryté měření rychlosti

29. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu je policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Další podmínky pro měření rychlosti zákon policii nestanovuje a ve shodě s Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56) konstatuje zdejší soud, že je pouze na policii, jakou metodu měření zvolí. Zároveň považuje soud za vhodné zdůraznit, že měření rychloměry pracujícími na obdobném principu jako rychloměr PolCam PC2006 je bez jakýchkoliv výhrad správním soudy akceptováno, ačkoliv se vždy z podstaty způsobu měření těmito rychloměry musí jednat o měření skryté.
30. Podle názoru soudu je zcela nesmyslná námitka o větší účinnosti viditelného měření, neboť účelem měření rychlosti není donutit řidiče zpomalit v daném místě a čase tím, že bude vidět policistu měřícího rychlost, nýbrž je jeho účelem kontrola dodržování předpisů, které má řidič dodržovat bez ohledu na to, zda na krajnici vozovky stojí policista s radarem, nebo je kontrola prováděna měřením z jedoucího vozidla policie, nebo není prováděna kontrola žádná. Zvýšení bezpečnosti silničního provozu nelze dosáhnout jakýmkoliv rychloměry o nic více než umístěním jednotek, desítek, stovek či tisíců policistu na silnici, neboť jakékoliv měření rychlosti je primárně kontrola dobrovolného dodržování dopravních předpisů. Preventivní efekt viditelně měřícího policisty může být leda v daném místě a čase, zatímco potencialita skryté kontroly by měla na řidiče působit preventivně kdykoliv.
31. K sporné použitelnosti důkazu měřením rychlosti, při kterém policisté sami překračují rychlost, se vyjádřily správní soudy již v několika rozhodnutích, byť ke změření rychlosti nemuselo dojít rychloměrem PolCam, ale principiálně stejně operujícím zařízením. Např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, Nejvyšší správní soud uvedl:

„Stěžovatel zpochybnil užití rychloměru GESIG Travimo, který policie použila ke změření rychlosti vozidla. Mezi stranami je nesporné, že policie byla oprávněna podle § 79 odst. 8 zákona o silničním provozu (nyní § 79a citovaného zákona) měřit rychlost vozidel. Zákon neupravuje typy měřidel, které je policie oprávněna používat k měření rychlosti. Zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, stanoví, že správní orgány (tedy i policie) jsou pro zajištění jednotnosti a správnosti měřidel a měření povinny používat k měření pouze měřidel, u nichž bylo ověřeno, že mají požadované metrologické vlastnosti, a to pouze po dobu platnosti daného ověření. Pokud je splněn tento požadavek, není v rozporu s právními předpisy, pokud zvolí při provádění dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu stacionární či mobilní zařízení měřící rychlost vozidel. K témuž závěru dospěl i Krajský soud v Ostravě, který v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, čj. 58 Ca 46/2009-37, č. 2080/2010 Sb. NSS, uzavřel, že Policie ČR [může] při provádění dozoru nad bezpečností a plynulostí silničního provozu používat jak stacionární, tak i mobilní měřící zařízení, a to dle své volby s přihlédnutím k účelu, povaze, místu a dalším okolnostem měření rychlosti vozidel, kdy žádný právní předpis neukládá Policii ČR používat jen určitý druh či typ měřícího zařízení (např. jen stacionární měřící zařízení).“ Citovaný rozsudek byl podroben přezkumu u Ústavního soudu ČR, který usnesením ve věci sp. zn. IV. ÚS 868/11 ze dne 1. 6. 2011 odmítl ústavní stížnost proti citovanému rozhodnutí.

32. Zdejší soud nemá žádný důvod odchytil se od již zaujatých právních názorů, a to zejména v situaci, kdy žalobce nepřináší žádnou novou argumentaci.
33. K namítané nepřezkoumatelnosti odpočtu odchylky 3% z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že započtením možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3% byla snížena naměřená rychlost vozidla žalobce v jeho prospěch, tudíž započtením možné odchylky nemohlo dojít k újmě na právech žalobce. Zároveň započtení odchylky není úvahou správního orgánu, nýbrž vyplývá z opatření obecné povahy Českého metrologického institutu ze dne 19. 5. 2010, č. j. 0111-OOP-C005-09.
34. Nejvyšší správní soud navíc v již citovaném rozsudku sp. zn. 4 As 191/2017 konstatoval, že „drobné, okem nepostřehnutelné přiblížení, je plně korigováno odečtením 3 % odchylky. Důvodná proto není ani námitka stěžovatele, že mu je kladeno za vinu překročení rychlosti v míře, které se nedopustil. K upozornění stěžovatele, že tato odchylka byla stanovena pro korekci vlivů provozních podmínek na přenos měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto vlivy jsou dány i při měření rychloměrem GESIG Travimo.“

Sankce

35. V další části žalobce brojil proti uložené sankci, a to mimo jiné námitkou, že mu byla sankce uložena v rozporu se zákazem změny rozhodnutí k horšímu.
36. Podle ustanovení § 82 zákona o přestupcích nemůže v odvolacím řízení správní orgán změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 2. 2009, č. j. 8 As 5/2009-80, jasně konstatoval, že podstatou zákazu reformace *in peius* je nemožnost změny uložené sankce v neprospěch subjektu.
37. Podrobný výklad předmětné zásady, vč. srovnání s trestněprávní doktrínou provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016-42, kde mimo jiné jasně uvedl, že „ve věci přestupků dle § 82 zákona o přestupcích platí, že v odvolacím řízení nemůže správní orgán změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku. Zákon

výslovně stanoví, že změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného nelze v odvolacím řízení. Pro následný postup orgánu prvního stupně po zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení zákon o přestupcích ani správní řád žádná zvláštní pravidla nestanoví.

38. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání. **Výsledkem zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení dle obecných ustanovení správního řádu je tedy nové projednání věci.** V něm má účastník řízení plnohodnotnou možnost bránit se proti skutkovým i právním závěrům správního orgánu, včetně případné korekce závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí. Ostatně, hlavní smysl omezení změny uložené sankce k horšímu v odvolacím řízení spočívá právě v tom, aby účastník řízení bylo umožněno na přísnější posouzení věci reagovat adekvátní obranou ještě v rámci správního řízení.“
39. Při aplikaci uvedených judikatorních závěrů na nyní posuzovanou věc nedospěl soud k závěru, že by ve věci žalobce došlo k porušení zásady *prohibitio reformationis in peius*.
40. Z obsahu v pořadí prvního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud zjistil, že žalobci byla uložena sankce 1.600 Kč. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2017 jako celek, tedy jak ve výroku o vině, tak i ve výroku o trestu. V pořadí druhým rozhodnutím ze dne 18. 8. 2017 uložil správní orgán prvního stupně žalobci opět sankci ve výši 1.600 Kč, přičemž zohlednil závěry předcházejícího kasačního rozhodnutí žalovaného a vypustil z odůvodnění dvě přítěžující okolnosti, které původně v předcházejícím rozhodnutí uváděl. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno nyní napadeným rozhodnutím žalovaného.
41. Z uvedeného vyplývá, že žalobci nebyla v pořadí druhým rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uložena sankce přísnější, než mu byla uložena původním rozhodnutím. Při srovnání uložených sankcí tak nedošlo k přísnějšímu postihu žalobce.
42. Soud v této souvislosti s ohledem na odůvodnění citovaného rozsudku ve věci sp. zn. 6 Afs 169/2016 posoudil, zda při novém posouzení věci a novém uložení sankce byla uložena sankce tak, aby došlo k zohlednění všech zákonných kritérií (proti čemuž brojil žalobce i v rámci tohoto žalobního bodu). Podle názoru soudu byla sankce zdůvodněna dostatečně. Správní orgán jasně uvedl, že rozpětí, ve kterém mohl uložit sankci je 1.500 – 2.500 Kč. Sankce tak byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že tento přihlédl k závažnosti přestupku, způsobu spáchání i následkům, tj. že nedošlo ke škodě, nikdo nebyl zraněn (hodnoceno jako polehčující okolnost). Hodnoceno bylo i to, že k přestupku došlo na nejfrekventovanější komunikaci v ČR. V tomto bodu se soud zcela ztotožňuje se správním orgánem prvního stupně v tom, že je třeba tuto skutečnost zohledňovat. Samotný aktuální provoz na D1 je sice jistě významný, nicméně jakákoliv dopravní nehoda může mít na provoz na této komunikaci obecně zásadní dopad. Z obsahu správního spisu navíc jasně vyplývá, že žalobce se dopustil přestupku v době, kdy byl na dálnici intenzivní provoz. Správní orgán konstatoval své závěry i k okolnostem přestupku, míře zavinění i pohnutkám obviněného (jakkoliv třeba tak, že mu určitá skutečnost není známa).

43. Soud má tak za to, že odůvodnění sankce odpovídá zjištěnému přestupku, kdy k jedinému zpřísnění sankce oproti nejnižší možné správní orgán prvního stupně přistoupil vzhledem k místu spáchání deliktu, s čímž se soud zcela ztotožňuje. S ohledem na konstantní judikaturu správních soudů, ze které vyplývá omezený prostor správního soudu pro přezkum volného správního uvážení správního orgánu při ukládání sankce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36), dospěl zdejší soud k závěru, že sankce byla v novém řízení před správním orgánem uložena ve výši odpovídající spáchanému přestupku, tj. ve výši, která není zjevně nepřiměřená, a byla dostatečně odůvodněna.
44. Dále v souvislosti s uloženou sankcí žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jelikož správní orgán nijak nezohlednil ani délku řízení, jakož ani nijak nepopsal a nezohlednil svou rozhodovací praxi. V případě zohlednění délky řízení má soud za to, že sankce byla uložena u samé spodní hranice, a soud nevidí prostor pro její snižování s ohledem na délku řízení. Zároveň lze souhlasit s tím, že správní orgány mají rozhodovat v obdobných případech shodně, nicméně popis předcházející praxe je na místě zejména v případech, ve kterých správní orgán o skutkových podstatách rozhoduje v omezeném počtu případů, navíc v širokém rozpětí pokut (typicky např. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže). Avšak v případě správního orgánu prvního stupně, který rozhoduje v tisících obdobných případech navíc s úzce limitovaným rozmezím pokut v řádu tisíce korun, považuje soud požadavek na odůvodňování předchozí praxe jako nadbytečné, neboť odlišnosti jednotlivých případů se pohybují maximálně v řádech stokorun, a to při zohlednění individuálních otázek jednotlivých případů. Zohledňování předchozí praxe však může mít bezpochyby místo u přestupků v dopravě se zákazem řízení a pokutou v řádech desítek tisíc korun, nikoliv však v nyní projednávané věci.

Nezákonnost výroku

45. Závěrem brojil žalobce proti nezákonnosti výroku rozhodnutí, který má být v rozporu s ustanovení § 687 odst. 2 správního řádu. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Míra precizace žalobního bodu následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. S ohledem na to, že absence ustanovení, která by byla významná pro formulaci výroku rozhodnutí, je vadou, která může způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud k takové vadě přihlédne pouze k námitce žalobce. Soud se může zabývat pouze výslovně tvrzenou absencí odkazu na ustanovení § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích a absencí odkazu na konkrétní ustanovení vyhlášky č. 231/1996 Sb. ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z namítané absence však žalobce nedovozuje žádné porušení jeho veřejných subjektivních práv.
46. Tím, jaká ustanovení právních předpisů mají být uvedena ve výroku rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za správní delikt, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, kde uvedl: „*Podstatou odkazujícího ustanovení je to, že kompletní (plnohodnotná) norma je obsažena ve vícero ustanoveních jednoho nebo více právních předpisů. Z toho logicky plyne, že by správní orgán měl v rozhodnutí uvést veškerá ustanovení, která ve svém celku tvoří aplikovatelnou normu (bod [22] citovaného usnesení). Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu*

relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje...správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“

47. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a obdobně napadené rozhodnutí v nahrazujícím výroku o uložení sankce odkazují na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ustanovení § 11 zákona o přestupcích, ustanovení § 79 odst. 1 téhož zákona, odkaz na celou vyhlášku č. 231/1996 Sb. a ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které ve svém souhrnu vytváří rámec pro uložení sankce.
48. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje kritéria, ke kterým přihlédne při hodnocení výše sankce, což je otázkou odůvodnění sankce, a je postačující, pokud ho správní orgány naplnily obsahově. Ustanovení § 13 obsahuje sazby pokut, které jsou však samostatně upraveny v zákoně o silničním provozu a citace tohoto ustanovení ve výroku je taktéž nadbytečná.
49. Vyhláška č. 231/1996 Sb. obsahuje toliko čtyři ustanovení, přičemž jedním jsou stanoveny paušální náklady pro přestupkové řízení, druhé je intertemporální, třetí zrušovací a čtvrtým je vyhlášen den, kdy vyhláška nabývá účinnosti. Při prostém nahlédnutí do právní normy tak lze shledat, dle jakého ustanovení byla žalobci pokuta uložena a podle názoru soud je plně dostačující odkaz na vyhlášku jako celek, neboť výše náhrady nákladů řízení není v nyní projednávané věci sporná.
50. Soud ani tuto námitku žalobce nepovažuje za důvodnou.
51. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné a soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
52. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. ledna 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.